

biblijske znanosti na našim bogoslovskim učilištima. Među te se sada uvrstio i profesor u Makarskoj o. Franjo Carev. Pošto je u *Službi Božjoj* kroz tri godine pisao sažete sastavke o svim nedjeljama u godinama A, B i C, sada je, evo, izdao propovijedi za nedjelje i blagdane u tekućoj godini B.

O. Carev je izabrao zgodan i značajan naslov za svoje propovijedi: *Govorim vama — govorim svima*. I on je biblijski, jer je taj usklik Spasitelj upravio s opomenom bdjenja koje je naložio svima i posebno slugama svoje kuće, svoje Crkve (usp. Mk 13, 37). Stoga je i u propovijedima autor iznio ono o čemu je na temelju Evanđelja kroz mnogo godina razmatrao i drugima iznosio. Sam piše: »Nastojao sam iznijeti povijesni okvir dotičnog odlomka iz Evanđelja, da bi se bolje razumjelo izvorno značenje evanđeoske poruke, a onda sam tu poruku nastojao primijeniti na današnje vrijeme.«

Pisac se nije ograničio samo na svoje izlaganje evanđeoskih riječi nego ih je popratio citatima mnogih velikana duha. Taj će velik izbor zaista svima dobro doći, a on bi trebao potaknuti i obične vjernike da posegnu za tom vrijednom knjigom i da je uzmu kao vrlo korisno duhovno štivo. Teško će naći sličan priručnik koji će ih tako uvesti u tekstove Evanđelja i istodobno im pružiti izbor tolikih vrlo raznovrsnih misli duhovnih ljudi.

Poželjno je da o. Carev pripremi takve propovijedi i za slijedeće godine, C i A. Bilo bi dobro da u njima donese govor i za svetkovinu presv. Srca Isusova, a da Svijećnicu i Blagovijest ne stavlja pod blagdane Bl. Dj. Marije, jer su to blagdani Gospodnji.

MARULIĆ — HK REVIJA

Časopis za književnost i kulturu, br. 1. i 2. 1979.

Petar Zdravko Blajić

Tri naša časopisa koja uglavnom redovito izlaze: *Obnovljeni Život*, *Crkva u svijetu* i *Marulić*, raznolikošću svojih priloga međusobno se nadopunjuju. Ali, iako svaki od ovih časopisa ima svoju već ustaljenu fizionomiju, ipak se koji put u nekom od njih nađe priloga koji bi, baš radi te uglavnom ustaljene fizionomije, više odgovarali drugome od njih. (Kad smo spomenuli ove časopise, nismo time mislili potcijeniti *Bogoslovsku smotru*, *Službu Božju*, *Svetu Ceciliju* i druge naše časopise i glasila koji su posve specijalizirani za pojedina područja.)

MARULIĆ, časopis za književnost i kulturu, prvim ovogodišnjim brojem ušao je u svoju dvanaestu godinu. Sada izlazi 6 puta godišnje, a izdaje ga Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu. Reviju uređuje Radovan Grgec, dok mu se u uredničkom vijeću nalaze imena koja i inače susrećemo na stranicama *Marulića* i po drugim našim časopisima kršćanske orijentacije.

Pred nama su dva ovogodišnja broja. Kako je to kod časopisa redovita praksa, i *Marulić* ima rubrike, više ili manje stalne. Gotovo u svakom broju na prvim stranicama susrećemo prilog glavnog urednika koji je uvodnički intoniran. U njemu se on redovito osvrne na koji značajniji događaj iz našeg crkvenog i kulturnog života koji se je zbio u vremenu između dva broja. Tako u uvodnom članku prvog broja od ove godine govori, među ostalim, o problemu djeteta u Godini djeteta i napominje kako je već bilo i sigurno će biti

mного deklaracija i propovijedi na tu temu, tražit će se zajednički jezik sa svim i svakim, kao što redovito biva, osim s onim najbližim. U drugom broju, koji je izišao pred nacionalno hodočašće u Rim uz 1100. obljetnicu Branimirove obnove saveza hrvatskog naroda sa Svetom Stolicom, govori o važnosti tog događaja u nacionalno-crkvenoj povijesti i poruci za budućnost.

Prvi dio časopisa redovito je ispunjen člancima i priložima, pod nekim vidom važnijima, bilo da se radi o beletrističkim priložima, bilo da su iz kojeg drugog područja.

Slijedi rubrika *Mišljenja i reagiranja*, koja je u ova dva posljednja broja vrlo zanimljiva. Frane Sentinella govori o katoličkom novinstvu u povijesti hrv. naroda, a Živan Bezić, uz knjigu *Neoklerikalizam i pučki katolicizam*, o problemu kakvo nam kršćanstvo zapravo treba: elitno ili pučko? Ta je knjiga, odnosno taj je problem postao vrlo živ u posljednje vrijeme. U rubrici *Mozaik* duго smo vremena s najvećim zanimanjem čitali priloge Vojmila Rabadana s naslovom *Theatralia et alia*. Pozitivno nam je poznato da su te Rabadanove priloge mnogi držali najzanimljivijim dijelom časopisa. Šteta što ga nismo susreli u drugom ovogodišnjem broju, a čini se da bi se moglo dogoditi da ga još u nekoliko brojeva ne čujemo. U rubrici *Knjige* uvijek se temeljitije upoznamo s kojom novijom domaćom ili stranom knjigom.

U ovim brojevima časopisa držim vrlo dobrim osvrte Andre Vida Mihičića o izložbama naših, više ili manje poznatih likovnih umjetnika. Osjeća se da gosp. Mihičić stvar vrlo dobro poznaje i da to zna na zgodan način priopćiti. Šteta što ti njegovi prilozi sele iz rubrike u rubriku: naime, sam je časopis s obzirom na rubriku *Izložbe* nestalan; jednom je ima drugi put nema. Uz Rabadanove, Mihičićeve, rado još susrećemo i priloge Siniše Hrestaka. On zna lijepo reći, a »nema ni dlake na jeziku«. Hrestak u svojim priložima govori o glazbenim zbivanjima. Nezgodno je to što je jedan svoj rad poslao na dva različita mjesta, iako istom izdavaču, i što je taj prilog u oba glasila izišao gotovo u isto vrijeme.

Pjesnički prilozi razasuti su kroz cijeli časopis. Možda je to bolje nego da su grupirani na jednom mjestu. Među pjesmama se nađe doista i vrlo lijepih; ali se nekako nelagodno osjećamo kada u gotovo svakom broju susretnemo imena, koja kao da su se pretplatila na prostor za svoje pjesme, bez obzira da li im pjesme uspiju ili ne.

Imali smo prilike u *Maruliću* čitati radove koji su bili ozbiljan prilog našoj znanosti i umjetnosti, koji su kao takvi zapaženi i poslije citirani; no bilo je i osrednjih, a kadikad i ispod osrednjih. Osjeća se da bi *Maruliću* dobro došli ozbiljniji prilozi iz teorije književnosti ili koje druge umjetnosti, prilozi koji bi bili s jedne strane, na specifičan način, informativni i formativni, stručni.

Zaključimo: *Marulić* je potreban; izvršio je i, vjerujemo, vrši pozitivnu funkciju u našoj nacionalnoj i crkvenoj uljudbi. Iako ima svoje osnovno usmjerenje, nije isključiv, dapače je mnogo dijaloškiji i tolerantniji na svojim stranicama od mnogih kojima su usta puna tih i sličnih izraza i fraza. Stranice *Marulića* poslužile su mnogima, danas već dobro afirmiranim imenima, kao prvo mjesto ogleđa, bile su registrator i informator o kulturnim zbivanjima u našoj sredini. Otvaranje stranica novim suradnicima, potražnja za jačim imenima i priložima, stroži kriterij u izboru prispjelih priloga, pozornost kod prijeloma sloga i korekture, izbjegavanje »tuđica«, — eto to je što čini *Marulića* zanimljivim i činiti će ga i dalje, jer, kako bilo, *Marulić* je, čini se, rijeđak slučaj među našom periodikom kod kojega naklada ne opada, dapače je u blagom porastu. To je znak da je prihvaćen, da se svaki put rado čeka i da se od njega još više očekuje.